

ВІТАЛІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ НАУМЕНКО НА ПСЕВДО «НАУМ» – ГОЛОВНИЙ СЕРЖАНТ, КОМАНДИР ВІДДІЛЕННЯ 1 ІНЖЕНЕРНО-САПЕРНОГО ВЗВОДУ 1 ІНЖЕНЕРНО-САПЕРНОЇ РОТИ ГРУПИ ІНЖЕНЕРНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ А 0139 (101 ОКРЕМОЇ БРИГАДИ ОХОРОНИ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ІМЕНІ ГЕНЕРАЛ-ПОЛКОВНИКА ГЕННАДІЯ ВОРОБІЙОВА).

Віталій народився 9 лютого 1996 року в Білій Церкві, у якій проживав до 2022 року. Професійну освіту здобув у професійно-технічному училищі ім. П.Р. Поповича, де опанував фах слюсаря з ремонту автомобілів та водія.

З дитинства Віталій був непосидючим, веселим, світлим і неймовірно харизматичним хлопцем. Він завжди був душею компанії, тому вже з дитячих років мав багато друзів, а з деякими з них зберіг міцний зв'язок і в дорослому віці.

Вже змалечку активно займався спортом: грав у футбол, ходив на бокс, брав участь у змаганнях, тренувався. Ще хлопчиком він почав захоплюватися риболовлю та полюванням, які стали його розрадою на все життя. Та найголовніше – саме в ці роки в ньому зародилась пристрасть до машин. Віталій любив ремонтувати, доводити до пуття «вбиті» машини. Тож цілком зрозуміло, що й у дорослому житті обрав роботу, пов'язану саме з автомобілями (особливо він кайфував від раритетних моделей Mercedes-Benz).

До повномасштабного вторгнення Віталій працював на СТО, а згодом влаштувався в компанію «Нова Пошта», де за короткий час став керівником відділення.

Паралельно Віталій разом з друзями займався волонтерством, ремонтував автомобілі військовим, возив необхідні речі на Схід України.

Війна і служба

Свій військовий шлях Віталій розпочав у 2016 році зі служби в Національній гвардії України, у військовій частині 3030, де служив до 2018 року. З лютого по травень 2017-го здобував необхідні знання в Навчальному центрі НГУ та закінчив спеціальні курси базового рівня за напрямом підготовки «фахівець інженерної служби».

З перших днів повномасштабного вторгнення РФ, у лютому 2022 року, володіючи професійними навичками сапера, Віталій добровільно став на захист рідної землі з чітким усвідомленням: «Хто, як не я, захищатиме мою сім'ю?»

Спочатку він долучився до лав територіальної оборони в Білій Церкві, а надалі – до виконання завдань із забезпечення оборони та безпеки Київського регіону (зокрема був на стратегічному Житомирському та Київському напрямках у районі міст Буча та Ірпін'я) у складі добровольчого Громадського формування «Асоціація учасників бойових дій», яке виконувало завдання із відсічі збройної агресії.

23 серпня 2022 року Віталій був офіційно мобілізований до лав Збройних сил України – у військову частину А 0139 (101 окрему бригаду охорони Генерального штабу ЗСУ імені генерал-полковника Геннадія Воробіюва). Розпочавши свій бойовий шлях у званні солдата, завдяки високій професійності, мужності та лідерським якостям Віталій дослужився до головного сержанта і проходив службу на посаді командира відділення.

Під час служби у складі 101-ї бригади залучався до виконання завдань із забезпечення оборони та публічної безпеки столиці, охорони об'єктів критичної інфраструктури, а також брав участь у заходах із протидії диверсійно-розвідувальним силам противника в Київському регіоні.

«Якщо в нашій сім'ї все буде добре, то все інше теж буде добре»

Саме під час служби в 101-й ми з Віталіком познайомилися. У моїх очах коханий завжди був і залишається харизматичним, красивим, з неймовірною посмішкою, мужнім, турботливим, темпераментним, завжди готовим прийти на допомогу, підтримати, зробити все, аби я була щасливою. В нас обох складні характери, але, попри всі випробування та непорозуміння, ми завжди обирали одне одного, вчилися слухати й «гасити» вогонь, щоб зберегти наше кохання. Цінність сім'ї для нас була понад усе, і Віталік казав: «Якщо в нашій сім'ї все буде добре, то все інше теж буде добре».

І знов переможе все світле й святе. Це станеться все неодмінно!
І Київська Русь свої стяги здійме, зламавши орду об коліно!

Володимир Царенко

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 38 (14450), 18 ВЕРЕСНЯ 2026 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

РОЗПОВІМ ПРО СВОГО ГЕРОЯ

Історія про любов, мужність і самопожертву

За тиждень до його від'їзду на Херсонщину ми офіційно стали чоловіком та дружиною. Навічно...

Для мене Віталік не лише Воїн. Він назавжди залишиться моїм чоловіком і людиною, яка наповнила моє життя любов'ю і теплом. Він часто говорив прості, але дуже важливі слова: «кохаю тебе», «я завжди поруч», «мій всесвіт», «все буде добре».

Коханий завжди приносив мені солодке, бо знав, що я дуже люблю цукерки й шоколадки. Особливо кіндерсюрпризи. Ми навіть почали колекціонувати іграшки, й вдома мали окрему полицку, яка постійно поповнювалась. І зараз, коли Віталіка фізично немає поруч, я купую кіндери й разом з його фотографією відкриваю їх, кладу іграшки та шоколад біля нього...

Віталік завжди казав: «Все добре». Навіть якщо це зовсім не так. Одного разу він був у відрядженні, я зателефонувала, все, як завжди, але тут він каже: «Кохана, я зараз зайнятий, зловили диверсантів, трішки постріляли. Я передзвоню пізніше». Але при цьому такий спокійний був, ніби нічого не сталося.

Віталій постійно проходив фахові навчання, а згодом уже сам готував військовослужбовців. Він миттєво все схоплював, був справедливим і мудрим командиром. Його поважали безмежно: побратими телефонували за порадою навіть посеред ночі.

На службі Віталік був сильним не тільки фізично, а й характером. Він завжди відстоював себе, побратимів, борючись за справедливість для всіх, тому що: «це служба, тут або всі, або ніхто».

Командири дуже поважали Віталія за відкритість, чесність, за те, що вмів аналізувати та правильно розставляти пріоритети, роздавати задачі побратимам. Для своїх хлопців Віталій був не просто командиром – він був надійним плечем і вірним другом.

Визнання подвигу

- ✓ Ще за життя у званні молодшого сержанта Віталій особисто був нагороджений Грамотою за сумлінне виконання службових обов'язків від військової частини А 0139.
- ✓ Указом Президента України «За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку» Віталій нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно).
- ✓ Рішенням Білоцерківської міської ради Віталію присвоєно звання «Почесний громадянин Білоцерківської міської територіальної громади» (помертно).
- ✓ Розпорядженням Київського міського голови воїна нагороджено помертно медаллю «Честь. Слава. Держава» за мужність, патріотизм, високу громадянську позицію.

Якось Віталік був на завданні. Ми спілкувалися по телефону, коли почався дощ, і тут він каже: «Кохана, мені треба йти, хлопцям дощовики принести, щоб вони не промокли і не захворіли».

Я запитала, чи він сам одягнувся, а він відповів, що і свій дощовик віддасть хлопцям, бо вони стоять на посту». Навіть їсти ходив після всіх, спершу хлопці, бо вони були голодні.

Справжній друг, якому немає заміни...

Побратим на псевдо «Прокурор» згадає:

– Коли він говорив: «Не переживай, усе буде добре, я допоможу й підтримаю», – я знав, що це не просто слова. Він ніколи не кидав товариша, ніколи не ухилився від відповідальності, ніколи не стояв осторонь, коли хтось потребував підтримки! Він завжди віддавав останнє, якщо цього хтось потребував, проявляв розумну ініціативу.

Побратим на псевдо «Фастів»:

– Він був одним із тих, про кого кажуть: життя двічі таких не дає. Таких надійних і відданих людей можна побачити, мабуть, тільки в кіно, але мені пощастило знати Віталіка особисто. Він завжди підтримував, додавав віри та впевненості в завтрашній день. Втративши його, я вперше відчув себе сиротою... Справжній друг, якому немає заміни...

Побратим на псевдо «Маджик»:

– Ми не ділили роботу на «моє» і «твоє» – все було «наше». У нього були свої фірмові жарти про службу, міг у найтемніший момент кинути таку фразу, що вся позиція сміялася, навіть коли було не до сміху. Часто казав: «Та не переживай, прорвемось, ми ж не з картону». І після цих слів ставало спокійніше. Він був не просто товаришем по службі – він був справжнім братом.

Останнє бойове завдання

Часто пригадую наш вечір перед виїздом Віталія на завдання (10 листопада 2024 року). Цілий день чоловік готувався, складав речі. Через те, що він поспішав, попрощалися ми якось швидко. Десь через години дві він зателефонував і сказав, що зможе при-

їхати додому ненадовго. Ніби відчував, що то буде наша остання зустріч, останні обійми, поцілунки та час разом. І хоч побратими відмовляли його повертатись, щоб не засмучувати мене ще більше, він все одно приїхав. Заради мене. Заради нас...

11 листопада 2024 року Віталій був залучений до складу груп з розмінування деокупованих територій Херсонської області. 28 листопада о 8 годині 20 хвилин під час розмінування лісосмуги в населеному пункті Мирне внаслідок детонації ворожої протипіхотної міни Віталій отримав важкі осколкові поранення. Його евакуювали до Військово-медичного клінічного центру міста Одеси. 6 грудня 2024 року серце Віталія зупинилося...

Йому назавжди 28...

Востаннє ми говорили з Віталіком якраз 28 листопада, приблизно о 7:20–7:30, перед його виходом на завдання. Була масована атака на Київщину, він зателефонував і сказав: «Прокидайся, ракети... Цілує».

А через годину він вже був у шпиталі...

Ці слова назавжди зі мною...

Віталік мав повернутися із завдання навесні. Ми хотіли відсвяткувати одруження з близькими, поїхати у відпустку. Ми мріяли й планували наше продовження – ми дуже хотіли донечку, але, на жаль, це залишиться лише мрією...

Для мене важливо, щоб Віталіка знали та пам'ятали як справжнього Воїна, якого поважали й слухали побратими; чоловіка, чий обійми були для мене цілим всесвітом; і як людину, яка не боялася брати відповідальність за захист інших.

Його життя – це історія про любов, мужність і самопожертву, де кожен вчинок важив більше за тисячі слів. Мені важливо, щоб у пам'яті людей він залишався не просто ім'ям на нагороді, а живим, справжнім чоловіком, який умів щиро любити, захищати й залишив по собі слід, який не згасне.

Юлія НАУМЕНКО, дружина

РОБОТА У КИЄВІ НА ВИРОБНИЦТВІ ЛІКІВ

Запрошуємо на роботу чоловіків та жінок
(попередній досвід та освіта не мають значення)

ПАКУВАЛЬНИКИ ВАНТАЖНИКИ

ВАХТОВИЙ ГРАФІК 7/7

(тиждень з 8:00 до 20:00,
тиждень вихідні, тиждень
з 20:00 до 8:00)

проживання на період вахти

медичне страхування

спецодяг

надійне укриття

Farmak

ЗА ДЕТАЛЬНОЮ
ІНФОРМАЦІЄЮ
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:

067 201 86 60
098 181 74 69
067 480 34 45

Трагічні новини продовжують завдавати болю білоцерківцям – насамперед родинам, які вже не дочекаються своїх рідних живими з цієї війни. Але болить усім, хто усвідомлює вагу жертвності й ціну відносно мирного життя у тиловому місті. Сьогодні ми розповідаємо про наших полеглих, звістки про загибель яких громада отримала останніми днями. Про тих, хто вже навкі залишається воїнами, вірними захисниками України.

Вони залишаються воїнами

Стрілець-санітар стрілецької роти військової частини А 4784, 38-річний **Максим Миколайович КАЧАН**, поліг 24 липня 2024 року, виконуючи бойове завдання в районі Торецька Бахмутського району Донецької області.

Солдат **Петро Степанович ГЛАВАК** (1987 року народження) був оператором протитанкових ракетних комплексів штурмового батальйону однієї з військових частин. Загинув 16 січня цього року поблизу Вишневого, що в Синельниківському районі на Дніпропетровщині, під час виконання бойового завдання.

На 38-му році життя помер у Німеччині, де лікувався від травм, отриманих 30 липня 2026 року, захисник України, молодший сержант **Олександр Олегович ТАРАСКІВСЬКИЙ**, командир відділення-командир екіпажу безпілотних авіаційних комплексів мотопіхотного батальйону військової частини А 5000.

5 вересня від отриманих під час виконання бойового завдання поранень помер 29-річний білоцерківець, молодший сержант **Ярослав Сергійович ФЕДОТ**, командир аеромобільного відділення аеромобільного батальйону військової частини А 4350.

Поріг вічності переступив 31-річний **Микола Миколайович КАРПЛЮК**, радіотелефоніст відділення радіозв'язку інформаційно-комунікаційного вузла батальйону управління військової частини А 4784. Помер солдат 6 вересня в районі Миколаївки Синельниківського району Дніпропетровської області.

Старший солдат **Ігор Анатолійович ЩЕРБАКОВ**, 36-річний водій-механік аеродромно-технічного забезпечення військової частини А 1789, загинув 9 вересня під час виконання бойового завдання.

Старший лейтенант **Олександр Петрович СМІЛЯН** (1973 року народження),

старший авіаційний технік інженерно-авіаційної служби авіаційної ескадрильї однієї з військових частин, помер 9 вересня в лікарні Миколаєва, отримавши тяжкі, несумісні з життям поранення внаслідок атаки ворожого БПЛА.

СХИЛІМО ГОЛОВИ ПЕРЕД РАТНИМ ПОДВИГОМ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ. ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ.

МЕЧ І ПАМ'ЯТЬ

Козацькі сяють хоругви...
У храмі гасне свічка...
Уклін Героям, хто живий!..
Полеглим – пам'ять вічна...
...Вкарбуєм золото в граніт,
Возведений солдату!..
...Сьогодні нас не чує світ,
Приречений на страту!..
...Забули заповідь предтеч,
А ще – Батурин, Крути...
...Висить москви кривавий меч
Над крилами Славути!..
Володимир Дідківський

Свято, яке об'єднало місто: Як Біла Церква відзначила своє 994-річчя

Напередодні Дня міста, який цього року відзначали 12 вересня, у Палаці культури «Росава» зібралися люди, завдяки яким Біла Церква, попри всі випробування, продовжує жити, працювати і розвиватися. Розпочалося дійство хвилиною мовчання в пам'ять про Героїв, які віддали життя за мирну й вільну Україну.

Зі словами вітань до присутніх звернувся секретар міської ради Володимир Вовкотруб. Він нагадав просту, але важливу річ: місто творять не будівлі й дати в календарі, а люди – ті, хто щодня чергує, ремонтує мережі, гасить пожежі, відчиняє свої магазини, йде на роботу чи до школи, хто будує, навчає, волонтерить і підтримує одне одного.

За майже тисячолітню історію місто пережило різні епохи – і світлі, і надзвичайно важкі. Сьогоднішній виклик – війна, яка руйнує будинки й забирає життя земляків. Це біль, який, за словами секретаря ради, нікуди не зникає. І все ж громада не просто вистояла черговий рік – вона рухається вперед: відновлюють пошкоджене, будують нове, відкривають підприємства й нові можливості, попри нестачу ресурсів і людей. Народжуються діти. І саме в цьому, за словами Володимира Вовкотруба, – головний стимул вірити в майбутнє міста.

Окрему теплу подяку висловили тим білоцерківцям, які в найважчі дні їхали до помагаючи іншим постраждалим громадам – Києву, Одесі, Вишневому. А найбільше шанування дісталось захисникам і захисницям – саме завдяки їм, наголосив секретар ради, місто цього дня змогло зібратися разом під українським прапором.

Звання «Почесний громадянин Білоцерківської міської територіальної громади» отримали військові Вадим Волощук – начальник штабу протиповітряної оборони Сухопутних військ ЗСУ, та Сергій Князев – генерал поліції України 1-го рангу.

Знаком члена «Золотого фонду Білоцерківської міської територіальної громади» відзначили артиста драми театру ім. Саксаганського Валерія Войтова, учителя фізичної культури Володимира Дударя та лікаря, генерального директора міської лікарні № 2 Олександра Грузинського.

Десятки інших городян – військових, медиків, спортсменів, вчителів, підприємців, активістів сіл громади – отримали грамоти й подяки різних рівнів: від міської ради та райдержадміністрації до обласної ради та ОДА. Серед відзначених – воїни зенітного ракетного полку, чемпіони світу й Європи з рукопашного бою, важкої атлетики, веслування, боксу та тайського боксу, лікарі, вчителі початкових класів, соціальні працівники, донори крові й фермери – всі ті, чиєю щоденною працею й тримається громада.

До Білої Церкви надійшли теплі вітання від міст-побратимів – німецьких Брауншвейга та Люнебурга, польського Островця-Свентокшиського, а також

українських Кременчука, Хуста, Павлограда, Маріуполя й Бахмута. Завітав і сусід – голова Узинської громади Віталій Гринчук, який вручив секретарю міської ради відзнаку «Найкращим сусідам».

Особливої зворушливості святу додали виступи найталановитіших білоцерківців: вихованців Білоцерківської школи мистецтв № 5 імені Сергія Томащука та Центру позашкільної освіти «Соняшник».

А завершенням святкового вечора став концерт українського гурту Chico&Qatoshі – дует подарував присутнім щиру енергію, гарний настрій і справжнє відчуття свята.

Наступного дня біля Білоцерківської міської ради відбулося урочисте підняття прапора, яке вже давно стало традицією в честь Дня народження нашого міста. Церемонію супроводжував ансамбль барабанщиць Білоцерківського фахового коледжу сервісу та дизайну – під їхній акомпанемент секретар ради підняв міський стяг.

Із вітальним словом до присутніх звернувся Володимир Вовкотруб. Він подякував усім білоцерківцям, які докладають зусиль до захисту та розвитку рідного міста, і побажав якнайшвидшого здійснення нашої спільної мрії – миру для України загалом і кожній родині громади окрема.

Право покласти квіти на Алеї шани та пам'яті полеглих у російсько-українській війні цього разу довірили представникам рою «Лицарі Руху і Духу» Білоцерківського опорного ліцею-гімназії № 20 – Максиму Валігурі та Златі Развадовській. Цей учнівський рій уже третій рік поспіль перемагає на територіальному, районному та обласному етапах Всеукраїнської військово-патріотичної гри «Сокіл»/«Джур» і представляє Київську область на всеукраїнському рівні.

Право покласти квіти до пам'ятника засновнику міста Ярославу Мудрому на Замковій горі надали щойно створеній молодій родині – цього дня свої долі з'єднали кадровий військовий Богдан Овсяницький, командир 2-го відділення ударних безпілотних авіаційних комплексів батальйону безпілотних систем «Тенрай» 158-ї бригади, та його наречена Аліна.

Музичним подарунком для присутніх став виступ викладачів Білоцерківської школи мистецтв № 5 імені Сергія Томащука.

В День народження рідного міста хочеться побажати одного: нехай ніколи не вичерпується джерело нашої доброти й любові, прагнення до волі, віри в людей і надії на світле та мирне майбутнє.

Підготувала **Катерина ШРАМ**, студентка ЛНУ ім. Івана Франка

Дорогі наші читачі, шановні друзі «Громадської думки»!

Назріла потреба до вас звернутися. Ви помітили, що останніми тижнями газету почали приносити із запізненням, і досить значним. У цьому немає провини ані редакції, яка вчасно, в штатному режимі, створює номер за номером, ані місцевих поштових відділень.

Ось уже кілька років, як у Білій Церкві закрито сортувальне відділення «Укрпошти», на яке ми доставляли газети і звідки вони потім потрапляли у відділення, а далі – до своїх передплатників. Редакції не дали вибору – ми змушені щотижня (у вівторок, коли тираж віддруковано) відправляти газети в Київ, на столичне сортувальне відділення. І щоб видання змогло вчасно – до п'ятниці, свого офіційного дня виходу, потрапити в Білу Церкву і до своїх читачів, ми користувалися послугами «Нової пошти» – вона завжди працювала стабільно, гарантовано вчасно доставляючи наш цінний вантаж адресату.

Але останнім часом ми всі стали свідками майже безперервних повітряних тривог і жорстоких обстрілів, зокрема терміналів «Нової пошти». У зв'язку з цим наші відправлення – посилки з газетами, почали затримуватися, адже працівники «Нової пошти» не можуть і не повинні ризикувати своїми життями, доставляючи ті чи інші вантажі.

Розуміючи ситуацію, яка склалася, цей випуск, який ви тримаєте в руках, ми вирішили відправити до Києва «Укрпоштою». Сподіваємося, ви отримали його вчасно.

І тримаймося, друзі, не втрачаймо віри та бережимо одне одного – Україна переможе, й ми ще обов'язково напишемо про це, а ви прочитаєте!

З повагою – Валентина ХРАБУСТ, редактор

Білоцерківська рада ветеранів-учителів вітає з поважними ювілеями своїх колег, які народилися у вересні:

В.М. Івановська, Л.О. Коржова, Т.О. Лепилова, Л.Л. Максименко, Б.М. Смуток, С.В. Федорчук.

*Хай доля дарує довгого віку,
Здоров'я і радості мати без ліку,
Сонечка теплого, друзів у хаті,
А суму й печалі ніколи не знати.*

Добро, яке не зупиняється

П'ятого вересня світ відзначав Міжнародний день благодійності. В цей день особливо хочеться подякувати всім, хто навіть на п'ятому році повномасштабної війни не втомлюється допомагати, підтримувати та бути поруч із тими, хто цього найбільше потребує.

Для КУ БМР «Територіальний центр надання соціальних послуг ім. Петера Новотні» благодійна допомога має надзвичайно важливе значення. Завдяки небадужим людям, підприємствам, благодійним організаціям і міжнародним партнерам ми маємо спеціалізовані автомобілі, які працюють в режимі «Соціальне таксі», та можливість підтримувати людей поважного віку, людей з інвалідністю, внутрішньо переміщених осіб, ветеранів, родини захисників і захисниць України та всіх, хто опинився у складних життєвих обставинах, продуктами харчування, одягом, засобами гігієни, реабілітації та іншими необхідними речами.

СЕРДЕЧНО ДЯКУЄМО НАШИМ БЛАГОДІЙНИКАМ І ПАРТНЕРАМ:

- громадам міст Брауншвейг та Люнебург;
- благодійному фонду «Stiftung Hof Schluter» та його очільнику Андре Новотні;

- ТОВ «Смачні традиції» та його представниця Ларисі Алпашаєвій;
- ТОВ «Євро Фуд Сервіс»;
- депутату БМР VIII скликання, директору СФГ «ЛАД» Анатолію Ляшенку;
- БО «БФ Карітас-Київ» (отцю Роману);
- настоятелю релігійної громади святих апостолів Петра і Павла (ПЦУ) протоіерею Дмитрію Пасічнику,
- пастору християнської церкви «ВОСКРЕСІННЯ» Степану Губатому.

Окремі слова вдячності – Білоцерківській міській раді під керівництвом секретаря БМР, виконувача обов'язків міського голови Володимира Вовкотруба та депутатському корпусу за постійну підтримку ініціатив Територіального центру, розуміння наших потреб і сприяння в реалізації важливих проєктів, спрямованих на розвиток установи та покращення якості соціальних послуг. Завдяки спільним зусиллям ми маємо змогу створювати ще більше можливостей для наших клієнтів, розвивати нові напрямки роботи та перетворювати Терцентр у місце турботи, підтримки й людського тепла.

Тож дякуємо кожному, хто продовжує творити добро, – за вашу небадужість, щедрість серця та за те, що, попри втому й тривалість війни, ви продовжуєте допомагати підопічним Територіального центру.

Цінуємо кожен, навіть найменший, внесок, який роблять благодійники для покращення життя підопічних Центру.

РАЗОМ МИ СИЛЬНІШІ!

Ірина ДОГА,

директор Територіального центру

Що варто знати про житлову субсидію

Начальник управління субсидій, пільг та соціальних допомог ГУ ПФУ в Київській області Леся Ляшенко під час пресконференції для місцевих медіа зупинилася на актуальних питаннях, які виникають у громадян у зв'язку з початком опалювального сезону та у зв'язку з підвищенням тарифів на деякі комунальні послуги.

Нагадаємо, що житлова субсидія – це адресна соціальна допомога від держави людям, які не можуть самостійно платити за житлово-комунальні послуги (витрати на управління багатоквартирним будинком, комунальні послуги, придбання скрапленого газу або твердого та рідкого пічного побутового палива).

Право на отримання житлових субсидій мають сім'ї, у яких плата за житлово-комунальні послуги більша за визначений для них обов'язковий платіж. Крім того, право на отримання субсидії визначається з урахуванням майнового стану домогосподарства.

Нині обов'язковий відсоток платежу розраховується індивідуально для кожної сім'ї за встановленою формулою і залежить виключно від доходів сім'ї:

- ✓ обчислюється середньомісячний сукупний дохід домогосподарства за 6 місяців;
- ✓ середньомісячний сукупний дохід ділиться на кількість членів домогосподарства, і визначається середньомісячний дохід на одну особу;
- ✓ дохід на одну особу ділиться на розмір прожиткового мінімуму на одну особу в розрахунку на місяць, встановленого на 1 січня року, з якого призначається субсидія (розмір прожиткового мінімуму на 01.01.2026 складає 3209 грн);
- ✓ отриманий результат ділиться на 2, а потім множиться на 15 %, і таким чином визначається відсоток від середньомісячного сукупного доходу.

Щоб отримати субсидію на оплату житлово-комунальних послуг можна звернутися до: найближчого сервісного центру Пенсійного фонду України (**в Білій Церкві за адресами: просп. Незалежності, 34; просп. Незалежності, 55; вул. Я. Мудрого, 2; вул. Героїв 72-ї бригади, 12, та бульв. Олександрівський, 106**); Центру надання адміністративних послуг (ЦНАП); уповноваженої посадової особи виконавчого органу сільської, селищної, міської ради територіальної громади. **Також субсидію можна оформити онлайн за допомогою:** порталу «Дія»; веб-порталу електронних послуг ПФУ; мобільного додатку Пенсійного фонду України. Необхідно буде подати заяву (або спрощену заяву) про призначення й надання житлової субсидії та декларацію про доходи і витрати осіб, які звернулися за призначенням житлової субсидії. **Телефони Єдиного контактного центру України Пенсійного фонду України: 0 800-503-753, 044-281-08-70 та 044-281-08-71.**

Про те, за яких умов **житлова субсидія НЕ ПРИЗНАЧАЄТЬСЯ**, читайте в наступному числі газети.

Втрачене свідоцтво № 15326 про право власності на житло за адресою: Київська область, м. Біла Церква, вул. Славина, буд. 48, кв. 114, видане на **Шлюшкіна Сергія Васильовича, Шлюшкіну Наталію Федорівну, Шлюшкіна Олександра Сергійовича, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.**

Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане на ім'я **Король Дмитро Андрійович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.**

НАТЯЖНІ СТЕЛІ

Замір безкоштовний.

Монтаж – один день.

Гарантія – 15 років.

068-155-8-122

**КУПУЄМО ТА БЕРЕМО В ОРЕНДУ
ЗЕМЛЮ (ПАЇ).**

ДОРОГО. НАДІЙНО. ШВИДКО.

ТЕЛЕФОН: 068-399-78-72.

Надія оселилася в нашому під'їзді не так давно. Скрамні пожитки занести до квартири допомогли сусіди. Жінка зі смаком одягнена, модна стрижка. Згодом ми потоваришували. Запросила її на каву. Вона з радістю погодилася. У розмові довідалася, що заміжня, але ось діточок Господь не дав...

Якось поверталася я з роботи пізненько, а вона ніби чекала на мене. Знову зібралися на кавування. За вікном – пізня осінь, а на підвіконнях буяла зелень. Надія вирощувала в горщиках петрушку, кріп... А ще багато квітів. На душі було затишно й добре. З кухні доносився аромат медових пряників. Говорили про наболіле – як економніше вижити, і мало-помалу розмова перейшла на іншу тему...

Зірочка біля скроні

Надія розповідала про свою малу батьківщину, про велику родину, в якій вона була найстаршою. Після неї ще є сестричка і троє братів. Отож, закінчивши восьмирічку, подалася до міста – вивчилася на кухаря. Але доля повернулася так, що вимушена була йти в торгівлю.

– Інколи думаю про своє життя, і воно видається мені страшним сном, – сумно так повела розмову. – Усе б віддала, щоб повернутися назад. Щоб ніколи не повторити тієї фатальної помилки, яку зробила в юності.

Я на мить уявила її юною: довга коса, світло-сірі очі... Зустріч з хлопцем, який полонив її серце. Уявила, якою розгубленою була, коли дізналася про вагітність, а коханий, почувши цю новину, втік з міста. Ніби й банальна історія, але коли пропустила її через свою душу... Надійка працювала на той час у заводській їдальні. Доводилося ховатися від друзів і співробітників, а надто від подруг і батьків, аби не запримітили її вагітності, – позашлюбну дитину осуджували люди, а особливо в селі.

...Надійка вирішила відмовитися від малечі відразу ж після народження. Семимісячне немовля запам'ятала, мов сфотографувала: личко, неначе печене яблужко, а на скроні, біля правого вушка, плямка, схожа на зірочку. Коли писала заяву на відмову, ручка стрибала в руці – портрет дитини вривався у пам'ять. Як не вмовляли лікарі, медсестри й жінки в палаті – думки не змінила. Жіночки годували дитину почергово, а вона й до грудей не приклала свою Зіроньку. Подумки її так називала, бо хіба знала, яким ім'ям її нарекли...

Кава вистигла, а ми мовчки сиділи за столиком й дивилися у вікно, як облітає з клена останнє листя...

Надійка відразу виїхала з міста, навіть в іншу країну. Все сподівалася, що зітре з пам'яті цю свою сторінку життя. Працювала. Надсилала гроші батькам, допомагала сестрі й братикам. За декілька років зустріла порядного чоловіка. Сергій – спокійний, добрий. Одружилися, отримали квартиру. Але Надійку мов магнітом тягло у місто своєї юності. Вмовила чоловіка перейти ближче до рідні. Швидко знайшла роботу. Все добре, тільки от діток

Господь так і не послав.

Надійка вдихнула повітря й тихо мовила: «А це недавно Сергій за вчерею запропонував мені взяти дитину з дитбудинку. Від тих слів у мене миска з рук випала, сльози горохом... Сергій такої теми більше не порушував».

Мені зателефонували діти, і я поспішила додому. Ми довго не поверталися до цієї розмови. Минув декілька років. Надійка поховала чоловіка.

Якось зустрілися на зупинці. Довго чекали маршрутки і, зрештою, вирішили йти пішки.

– Ви пам'ятаєте мою розповідь? – запитала Надійка.

І почала свою сповідь.

– Я знайшла свою Зіроньку. – Спершу я думала, що з нею не все

гаразд, а Надійка не вгавала. – Просто на вулиці. Торішньої осені. Саме гуляла в парку. А ще я маю таку звичку – розглядати жінок приблизно віку моєї Зіроньки. Я ніби відчувала, що зустріну її. Все мені ота плямка перед очима ввижалася. І впізнала! Вони гуляли втрьох: сива інтелігентна пані й молодша жінка з візочком. Коли глянула на молодшу маму, то щось рідне вловила в її обличчі. Придивилася пильніше й побачила плямку біля скроні... Колір очей, коса, як у мене в молодості. А ще вона була схожою на мого хлопця з юності. Тепер я приблизно знаю, де вона живе, принаймні будинок. Час до часу бачу її з візочком у тому парку, а ось підійти не можу. Що я їй скажу?

Яку пораду я могла дати цій безутішній жінці? Лише її серце може вирішити, як діяти далі. Я знала точно, що ця історія матиме продовження.

Коли зустрілися наступного разу, ми вже обійнялися. Надійка плакала. Її очі світилися радістю. За вікном знову клен струшував листя. А ми грілися за філіжанкою кави. Я слухала кінець історії, мов серіал додивлялася.

– Важко було зробити рішучий крок, – тихенько мовила Надійка, – та я його таки зробила. Іринка, – так назвали немовля прийомні батьки, – спершу нічого й слухати не хотіла, думала, що я божевільна. Допомогла її прийомна мама, великої душі людина. Минувало трохи часу, коли Іринка сама підійшла до мене в тому ж парку. На все потрібен час і розуміння. Здається, вона мене зрозуміла й вибачила. Тепер я ось цей тиждень з онукою сидітиму, Іринка вийшла на роботу.

Надійка розповідала про онуку, а я слухала й думала: життя таке, що жоден серіал не позмагається. Я раділа, що в цій історії щасливий кінець.

Людмила ЧЕЧЕЛЬ

■ Гомер, знаменитий автор “Одіссеї”, називав груші дарами богів. Згадки про грушу вперше зустрічаються в стародавніх китайських одах. У Китаї її вважали символом довголіття. В народі грушу вважали святим деревом. Має вона і лікувальну силу.

■ Г р у ш а містить цукор, органічні кислоти, ферменти, клітковину, дубильні, азотні та пектинові речовини, вітаміни С, В1, Р, РР, каротин (провітамін А), флавоноїди та фітонциди. Від інших фруктів груша відрізняється поживністю, що у поєднанні з низькою калорійністю робить її одним з найбільш бажаних та корисних фруктів.

■ Вміст вітаміну С у груші невисокий. За вмістом фолієвої кислоти вона обганяє навіть чорну смородину. Здебільшого груші на смак солодші від яблук, хоча вміст цукру в них менший. Багато сортів груш багаті на йод.

■ Величезна кількість клітковини в цьому фрукті робить грушу дуже цінним продуктом для травлення і мікрофлори шлунка, знижує рівень шкідливого холестерину. Всього один плід, з'їдений на добу, здатний поліпшити роботу травної системи. Клітковина, що міститься у фрукті, є профілактикою закріпів, очищає кишківник, виводячи накопичені в ньому токсини. А пектин груші перетворюється в пребіотик, сприяючи розмноженню корисних бактерій. Якщо замучила печія, то рекомендується з'їсти три невеликі груші.

■ Шкірка груші містить флавоноїди, які дуже корисні для судин, покращують згортання крові та якість еритроцитів. Фрукт

багатий антиоксидантами, які допомагають в профілактиці хвороб серця і судин. Це пов'язано з тим, що вона містить багато калію, що позитивно впливає на роботу серця. На відміну

Світла магія груші

від яблук, груша корисна для роботи легенів.

■ Харчові волокна в складі груші важливі для гладкості шкіри. Вітаміни С, К і мідь, якими багатий фрукт, уповільнюють старіння шкіри і утворення зморшок. Маски і бальзами з грушею звожують волосся і повертають їм природний блиск.

■ Фолієва кислота, якою багаті груші, дуже важлива для вагітних жінок та імунітету майбутньої дитини.

■ Соковита м'якоть така солодка, бо містить багато рослинного цукру, вітаміну Е, фруктози. Тому плоди можна вживати людям, які страждають від діабету. Якщо змішати свіжовичавлений грушевий сік і воду в однаковій кількості, то цукор в крові знизиться до оптимальних показників. Червоні сорти груш мають речовини, що запобігають розвитку діабету. І в основному вони містяться в шкірці.

■ Ніжна м'якоть відомі своїми бактерицидними властивостями. Тому відвари з груш допомагають ефективно боротися з різними хворобами. Фрукти багаті на органічні кислоти, тому вони допомагають нормалізувати функції нирок і печінки, протистояти боротьбі з інфекціями, а також паразитами. Компот з груш знижує температуру.

■ Для чоловіків груші

мають також надзвичайну користь. Необхідно залити окропом плоди ввечері й тримати в закритому термосі всю ніч, а наступного дня пити по одній третині склянки тричі на день.

■ У плодах груші є антибіотик арбутин, який знищує мікроби. Антимікробна дія груш впливає на кишкову флору і на мікроби, що викликають запалення сечового міхура і нирок. Грушевий відвар і компот стимулюють роботу нирок, сечового міхура, сприяють виведенню піску. При хворобах нирок використовують також відвари з диких груш, оскільки вони особливо багаті вітамінами групи Р.

■ Важливо ретельно вибирати груші. Плоди повинні бути зрілими і в міру м'якими, з непошкодженою шкіркою й апетитним ароматом. Ненасичений запах або його повна відсутність свідчить про те, що плід довго лежав і втратив більшість корисних речовин.

■ Літнім людям не варто включати в раціон тверді сорти і зеленуваті плоди. Ні в якому разі не їжте зіпсовані груші! Але навіть стиглі смачні плоди потрібно вживати в помірній кількості. 1-2 штук в день буде цілком достатньо. Дітям до 5 років досить половинки.

■ Насолоджуйтеся смаком соковитого фрукта і будьте здорові!

ОВЕН. Ситуації, які останнім часом здавалися заплутаними, почнуть прояснюватися. Досягнете успіху в роботі, якщо правильно розставите пріоритети. Варто більше часу проводити з близькими.

ТЕЛЕЦЬ. Настає час переосмислити свої цілі та ставлення до себе. Вихідні ідеально підійдуть для відпочинку, турботи про себе та планування майбутнього.

БЛИЗНЮКИ. Доведеться остаточно відпустити минуле. Наприкінці тижня стосунки стануть гармонійнішими, а романтика вийде на перший план.

РАК. Час оцінити все, чого ви навчилися за останній рік. Вихідні будуть сприятливими для домашніх справ, оновлення інтер'єру чи створення затишної атмосфери.

ЛЕВ. Можливі кардинальні зміти в житті. На вихідних використайте приплив енергії для творчості та реалізації нових ідей.

ДІВА. Зірки допоможуть упевненіше рухатися вперед. Наприкінці тижня особливу увагу варто приділити фінансовим питанням.

ТЕРЕЗИ. Потрібно буде більше дисципліни у професійній сфері. Виникнуть нові ідеї та перспективи розвитку.

СКОРПІОН. Ваші погляди на майбутнє можуть суттєво змінитися. Потрібно чіткіше відстоювати особисті кордони, а вихідні краще провести в спокої.

СТРИЛЕЦЬ. Зірки сприятимуть навчанню, отриманню нових знань і завершенню важливих справ. Проявіть більше терпіння до близьких і не сумнівайтеся у власних можливостях.

КОЗЕРІГ. Добігає кінця важливий життєвий етап, пов'язаний зі стосунками та вмінням співпереживати. Підтримка близьких стане особливо цінною. На вихідних варто переглянути свої довгострокові плани.

ВОДОЛІЙ. Зірки висвітлять тему особистого життя. Для когось це означатиме новий етап у коханні, а для когось – завершення виснажливих стосунків. Вихідні сприятимуть подорожам, навчанню та новим знайомствам.

РИБИ. Може виникнути бажання повернутися до минулого, однак зірки радять дивитися лише вперед. Бережіть свої сили. Друга половина тижня принесе романтичні моменти та цікаві знайомства.

Гороскоп
21 – 27 вересня

Сайт
Shoptik
UA

П'ятниця, 18.09
ніч +16
день +23

Субота, 19.09
ніч +14
день +23

Неділя, 20.09
ніч +14
день +21

Понеділок, 21.09
ніч +13
день +20

Вівторок, 22.09
ніч +11
день +17

Середа, 23.09
ніч +11
день +18

Четвер, 24.09
ніч +10
день +18

«Вірте в себе – і ви на півдорозі до мєми». (Теодор Рузвельт)

Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук".
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 043348510000000026003174658
в АТ ПЕРШІЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.